

Arrest

nr. 215 194 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Lombardenvest 34/2de verdiep
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2017 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2004 trad de verzoekende partij in Turkije in het huwelijk met een Belgisch onderdaan, A.U. Zij diende vervolgens een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in.

Op 26 februari 2005 kwam de verzoekende partij België binnen met een visum gezinshereniging.

Zij diende een aanvraag tot vestiging in en op 4 oktober 2005 werd zij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en werd zij ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 22 september 2006 scheidde de verzoekende partij uit de echt.

Op 15 augustus 2007 huwde de verzoekende partij opnieuw in Turkije maar ditmaal met een Turks onderdaan, G.O.

De heer G.O. diende een visumaanvraag in teneinde zich met zijn echtgenote in België te herenigen.

Op 29 oktober 2009 werd de beslissing houdende de weigering van erkenning van het huwelijk bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg en op 3 mei 2010 werd de visumaanvraag geweigerd.

Op 8 juli 2010 diende de echtgenoot van de verzoekende partij een tweede visumaanvraag in. Deze werd geweigerd op 18 maart 2011.

De echtgenoot van de verzoekende partij reisde naar België zonder visum en bood zich op 29 april 2011 aan bij het stadsbestuur in Antwerpen.

Op 25 mei 2011 diende de echtgenoot van de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 10 augustus 2012 werd hij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 19 juli 2017.

Op 24 juni 2014 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg het eerste huwelijk van de verzoekende partij met de heer A.U. Dit vonnis werd door het hof van beroep bevestigd.

Op 23 februari 2017 nam de verwerende partij de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen en dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de burgemeester,

Er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene zonder een bevel het grondgebied te verlaten op basis van artikel 13§3,2° van de wet van 15.12.1980 VW VW (Vreemdelingenwet of VW) die stelt dat de minister of zijn gemachtigde in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij; 2° indien hij niet langer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Betrokkene trad op 15.08.2007 te Turkije in het huwelijk met de Turkse onderdaan S.S. (RR xxx). Het betrof het 2e huwelijk van zijn echtgenote; zij was in de periode 2004- 2006 gehuwd met een Belgische onderdaan de genaamde A.U. op basis waarvan zij op het moment van het huwelijk met betrokkene in het bezit was van een Belgische verblijfsvergunning. Op 12.03.2009 diende betrokkene een visumaanvraag in teneinde zich bij zijn echtgenote te voegen op basis van Art 10 VW (gezinshereniging). Op 29.10.2009 werd een weigering tot erkenning van hun huwelijk vanwege de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg en op 03.05.2010 werd de visumaanvraag dd 12.03.2009 na hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) definitief geweigerd. Op 08.07.2010 diende betrokkene een 2e visumaanvraag in dewelke op 18.03.2011 eveneens geweigerd werd. Intussen had het koppel een kind gekregen, E, geboren op (...)2009. E. volgde de gunstige administratieve situatie van haar moeder en werd bij geboorte ingeschreven in het bevolkingsregister. Betrokkene reisde vervolgens zonder een visum naar België en bood zich op 29.04.2011 aan bij de vreemdelingendienst van Antwerpen. Hij diende op 25.05.2011 een regularisatieverzoek op basis van humanitaire redenen in (Art 9bis VW) dewelke op 21.02.2012 toegestaan werd en op basis waarvan hij op 10.08.2012 in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfstitel A- kaart (thans geldig tot 19.07.2017). Zijn verblijfsaanvraag dd 25.05.2011 was volledig gestoeld op zijn gezinsleven met kind E. Op 04.05.2016 heeft het Hof van Beroep van Antwerpen (2014/AR/2305) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van

24.06.2014 (AR13-6327-A) bevestigd en heeft zo het eerste huwelijk van de echtgenote dd. 23.09.2004 met de heer A. vernietigd wegens schijnhuwelijk. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van betrokkene echtgenote en kinderen, nooit bestaan.

Betrokkene geniet dus een uit fraude afgeleid verblijfsrecht. De Dienst vreemdelingenzaken is zich ervan bewust dat de betrokkene hieraan geen schuld treft, hij is niet verantwoordelijk voor het gedrag van zijn echtgenote voorafgaandelijk aan hun huwelijk. Wel was de door zijn echtgenote gepleegde fraude determinerend voor de toekenning van het verblijfsrecht aan haar kinderen. Aldus was haar frauduleus bekomen verblijfsrecht ook doorslaggevend van het toekennen van het verblijfsrecht op basis van art 9bis VW (humanitaire regularisatie) aan de betrokkene. Het verblijfsrecht van zijn echtgenote en kinderen werd ingetrokken bij beslissing van 23.02.2017. Als een gevolg voldoet de betrokkene niet meer aan de voorwaarden die gesteld werden bij de beslissing tot machtiging tot een tijdelijk verblijfsrecht. Hij diende een band te onderhouden met zijn verblijfsgerechtigd kind E, mocht niet ten laste vallen van de Belgische staat en moest tewerkgesteld zijn. Nu zijn beide kinderen hun verblijfsrecht verloren hebben is de eerste voorwaarde, niettegenstaande de gezinsband tussen de betrokkene en zijn kinderen, niet meer vervuld. Op basis van een niet verblijfsgerechtigd kind is geen verblijfsrecht in België mogelijk en is een behoud van het zo verworven verblijfsrecht zinledig.

In het kader van een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 29.09.2016 gevraagd (betekening op 30.11.2016) alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, en dit op basis van de artikelen 13§3 en 74/13 §2 VW.

Op 30.11.2016 werden de volgende documenten aan de DVZ overgemaakt : -Geboorteakte dd. 26.01.2012 van G.B. geboren (...)2012 -Geboorteakte dd. 25.05.2011 van S.E. geboren (...)2009 -Erkenningsakte van G.O. dd. 25.05.2011 van S.E. -Kopie identiteitskaart G.E. et G.B. (ingeschreven in het Bevolkingsregister) -Attest gezinssamenstelling dd. 30.11.2016 -Kopie huwelijksakte dd. 17.02.2012 van huwelijk met G.O. -Document Stad Antwerpen dd. 17.04.2012 erkenning huwelijk na eerdere weigering (2009). -Kopie huurovereenkomst dd.10.01.2008 betreffende appartement (...) -Kopie verklaring van lidmaatschap Christelijke Mutualiteit dd. 09.11.2016 voor het gezin

Deze documenten zijn niet dienstig in het kader van het huidig onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht. De geboorteaktes van de kinderen tonen aan dat zij hier geboren zijn, wat geweten is en niet betwist wordt, evenals de erkenning van de kinderen door betrokkene, hun woonplaats en de gezamenlijke gezinscel. De documenten zoals de huurovereenkomst en ziektekostenverzekering betreffen verder standaarddocumenten die weinig inzicht bieden in de sociale en culturele integratie van de betrokkene in België. Alle burgers hebben er immers persoonlijk voordeel bij om zich op het gebied van huisvesting, ziektekosten – en andere verzekeringen in orde te stellen. De bovenstaande documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat zij een intrekking van het verblijfsrecht in de weg staan.

-Inschrijvingsbewijs Centrum voor Volwassenenonderwijs (C.V.O.) dd. 10.01.2013: G.O. ingeschreven in de opleiding Nederlands voor Anderstaligen schooljaar 2012-2013. -Verklaring Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW) dd. 24.06.2016: G.O. heeft nooit OCMW steun genoten. -Kopie Arbeidsovereenkomst van betrokkene bij BRICO NV. Bepaalde duur voltijds periode van 07.06 tot 07.12.2016 -Kopie loonfiches G.O. 01.2016 tot 08.2016, loon 1231 tot 1464 Euro netto / maand.

Het document CVO - opleiding bewijst dat betrokkene zich ingeschreven heeft om zich de Nederlandse taal eigen te maken. Of hij deze opleiding volbracht heeft is niet geweten en wat zijn huidig niveau van het Nederlands is, is ook onbekend. Het document toont dus niet de reële integratie aan in de Belgische samenleving aan. Bovendien is het kennen van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, en het vinden van werk, wat een voorwaarde voor de verlening van zijn verblijfsrecht was. Alsdusdanig kan de inschrijving voor het volgen van een jaar Nederlands niet aanvaard worden als voldoende bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij, of als bewijs dat hij op heden geïntegreerd is in ons land.

Uit de documenten OCMW, arbeidscontract en loonfiches blijkt dat betrokkene actief is op de arbeidsmarkt. Zijn economische integratie en de economische onafhankelijkheid van het gezin werd van hem geëist voor de verlenging van zijn verblijfsrecht, werd aangetoond en wordt hier dan ook niet verder betwist. Dit verandert echter niets aan het feit dat zijn gezinsleden geen verblijfsrecht meer hebben in België en daardoor de grond uit zijn verblijfsrecht verdwenen is. Dit houdt ook in dat als het gezin ervoor kiest zich te hervestigen hij zijn economische activiteiten op een andere plek zal moeten uitvoeren. Zijn werkervaringen in België kunnen hierbij als positief element beschouwd worden. Bij een eventuele hervestiging lijkt zijn leeftijd (32 jaar) een re-integratie niet in de weg te staan. De betrokkene

heeft geen elementen van sociale en culturele banden met zijn land van herkomst voorgelegd desondanks hij er de eerste 25 jaar van zijn leven verbleef. Mijnheer is sinds 21.02.2012 in België verblijfsgerechtigd waardoor we er niet kunnen van uitgaan dat de duur van verblijf en zijn socio-culturele verankering in België de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Er zijn evenmin tegenaanwijzingen dat medische elementen een beëindiging van het verblijfsrecht een eventuele terugkeer in de weg zouden staan. Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat zijn echtgenote en kinderen het verblijfsrecht verloren op 23.02.2017 blijft de gezinsband behouden. De kinderen volgen de administratieve situatie van hun moeder.

-Schoolattest G.E. dd 08.11.2016: ingeschreven in 2e leerjaar basisschool schooljaar 2016-2017 - Schoolattest G.B. dd. 08.11.2016: ingeschreven in de kleuterklas schooljaar 2016-2017

Deze elementen zijn niet afdoende om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Deze heeft enkel kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde moeder. De beslissingen voor betrokkene en zijn gezin zijn echter niet vergezeld van een bevel het grondgebied te verlaten teneinde de kinderen in staat te stellen het schooljaar af te maken. Het gezin heeft op deze manier nog steeds de mogelijkheid om op basis van een andere rechtsgrond een procedure in te leiden om een verblijfsrecht te krijgen. Er liggen geen elementen voor dat de kinderen niet in een stabiel en veilige omgeving, in de nabijheid van de ouders, zullen kunnen opgroeien. De afwezigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt eveneens een bescherming van de belangen van de kinderen waardoor de bepalingen van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM/Art8) ongeschonden blijven.

Als een gevolg van het geheel van de hierboven genoemde elementen wordt betrokkene's verblijfsrecht van beperkte duur in het Rijk beëindigd overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel. Het staat betrokkene vrij een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van een andere rechtsgrond."

2. Onderzoek van het beroep

De verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Unie (hierna verkort het Handvest) en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Ter adstrueren van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

“Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste” (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker en, bij uitbreiding, van zijn familie.

Mevrouw S. verblijft reeds lange tijd op Belgisch grondgebied.

Haar beide kinderen E.G. en B.G, geboren uit haar huwelijk met de heer G, werden alle twee geboren op Belgisch grondgebied, E. op (...)2009 en B. op (...)2012.

Dat niet betwist wordt dat mevrouw S. reeds geruime tijd gezin vormt met de heer G. S. en de uit hun relatie geboren jonge kinderen.

Dat alle gezinsleden samenwonen op het adres (...), 2018 Antwerpen.

De bestreden beslissing schendt het privéleven van verzoekster.

Artikel 8 EVRM bepaalt: "1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt: "Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald".

Artikel 22bis bepaalt

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat".

Artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Mevrouw S. verblijft reeds sinds 2005 - en dus meer dan 12 jaar - op Belgisch grondgebied. Haar echtgenoot en kinderen wonen hier en zij heeft al haar belangen hier.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad dan ook in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM

benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf of intrekking zoals in casu.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op het grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmet/Nederland, § 43; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering/intrekking van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Solvennië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan niet betwist worden dat het gaat om een weigering/intrekking van een voortgezet verblijf. Verzoekster was gemachtigd tot verblijf van 2005 tot 2012. De staatssecretaris wist, gelet op het langdurig bestaan van het huwelijk, dat deze relatie stabiel en duurzaam is. Het huwelijk werd erkend. Uit het huwelijk van de heer G. en mevrouw S. werden twee kinderen geboren.

Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duisland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing intrekking van een vreemdeling zijn recht op verblijf zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de tot verblijf gemachtigde vreemdeling en de gemeenschap waarin zijn leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de verwerende partij daadwerkelijk rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoeker.

De bestreden beslissing kan niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat "de geboorteaktes van de kinderen tonen aan dat zij hier geboren zijn, wat geweten is en niet betwist wordt, evenals de erkenning van de kinderen door betrokkene, hun woonplaats en de gezamenlijke gezinscel", zonder dat hier enig element tot behoud van het verblijfsrecht van betrokkene uit afgeleid wordt. Het feit dat de kinderen hier schoollopen wordt niet in overweging genomen. De kinderen hebben geen enkele affiniteit met Turkije. Ook verzoekster heeft al haar belangen hier.

Dat de bestreden beslissing uit het oog verliest dat, nu verzoekster gehuwd is en kerngezin vormt, dat dit gezin als eerste recht heeft op de bescherming van art. 8 EVRM, art. 22 en 22bis van de Grondwet en art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, dat beide kinderen hier geboren zijn en zelfs geen bindingen meer hebben met Turkije (de kinderen hebben nooit op Turks grondgebied verbleven).

Dat de heer G.I zijn leven hier heeft uitgebouwd, zijn sociale en economische belangen heeft (onafgebroken tewerkstelling sinds datum machtiging tot verblijf) en dat ook dit element beschermd wordt door de bepalingen van artikel 8 EVRM, nu verzoekster de echtgenote is van de heer G. en moeder van de kinderen.

Dat de bestreden beslissing natuurlijk een cirkelredenering maakt waar zij enerzijds stelt dat het verblijfsrecht van de kinderen enkel gekoppeld is aan het verblijfsrecht van de moeder, aangezien zij op grond van gezinshereniging met hun moeder verblijf verwierven en dit verblijf als verloren beschouwt zonder dat nagegaan werd of de kinderen op grond van het verworven verblijf van de heer G. alsnog verblijfsgerechtigd zouden kunnen zijn.

Dat, wanneer daadwerkelijk in toepassing van art. 8 EVRM, art. 22 en 22bis van de Grondwet en art. 74/13 aan het belang van de kinderen gedacht wordt bij het nemen van iedere beslissing die hen raakt en de intrekking van het recht op verblijf van hun moeder en henzelf op Belgisch grondgebied is een dergelijke beslissing, bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat deze beslissing genomen is met het hoger belang van de kinderen voor ogen.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde-land."

Art. 22bis van de Grondwet luidt als volgt:

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat".

Art. 3 van het verdrag van de rechten van het kind van 20.11.1989 luidt:

"Art. 3.1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of

door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 3.2. De staten die partij zijn verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

Artikel 8 luidt: "De staten die partij zijn verbinden zich tot eerbiediging van het kind zijn of haar identiteit te behouden met inbegrip van nationaliteit, naam en familiebetrekkingen, zoals wettelijk erkend, zonder onrechtmatige inmenging".

Artikel 9.1: "De staten die partij zijn waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing in overeenstemming met de toepasselijke rechten en de toepasselijke procedures beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat, waar de bestreden beslissing een einde maakt aan het verblijf van verzoekster en de kinderen die het verblijf ontnomen worden, is het duidelijk dat in de bestreden beslissing geen belangenafweging is gedaan tussen enerzijds het belang van de Staat en anderzijds de gevolgen van deze beslissing zowel voor verzoekster als voor haar kinderen in toepassing van art. 8 EVRM, art. 22 en art. 22bis Grondwet, art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 en art. 3, 8, 9 van het Kinderverdrag, minstens dergelijke afweging niet blijkt uit de bestreden beslissing, nu deze enkel een aantal algemeenheden opsomt.

In deze context is het van belang te wijzen op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt:

"De rechten van het kind: 1. 1. Kinderen hebben recht op bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Pb. C. 30 maart 2010, afl.83,395).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)"

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van het Verdrag.(...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl.303, 17). Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52 § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging uit dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerst overweging."

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Door niet na te gaan of zelfs niet in overweging te nemen dat de kinderen een afgeleid verblijfsrecht kunnen hebben op grond van het verworven verblijf van de heer G, hun vader, verblijf dat geen rechtstreeks afgeleide is van het verblijf van zijn echtgenote, de bestreden beslissing de belangen van de kinderen niet in overweging heeft genomen.

Op geen enkele wijze is nagegaan of de heer G. een eigen zelfstandig verblijfsrecht heeft, onder meer omwille van zijn sociale bindingen en zijn economische werkzaamheid in België.

De bestreden beslissing schendt dan ook het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (Raad van State 17.12.2003, nr.

12650020). Uit de bestreden beslissing blijkt niet op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan en voor zover al een belangenafweging gedaan is, wordt een verkeerde afweging gedaan, nu de belangen van de heer G. en, bij uitbreiding, van de kinderen in de bestreden beslissing niet in overweging worden genomen.

Dat er geen rekening werd gehouden met de voltijdse tewerkstelling van de heer G.

Bijgevolg wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding (Raad van State 14.02.2006, nr. 154954, Raad van state 002.2007, nr. 167411).

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van een beslissing de Staatssecretaris steunt op alle gegevens van het desbetreffende dossier en rekening houdt met alle daar voorhanden gegevens. Het blijkt duidelijk dat geen rekening is gehouden met de nog jonge kinderen die hier geboren zijn, geen enkele band met Turkije hebben en zij alleszins geen fraude gepleegd hebben, evenmin als van hun moeder, die op grond van zijn tewerkstelling als Turks onderdaan, door zijn voortdurende tewerkstelling hier zijn sociaal en economisch bestaan uitgebouwd heeft en daardoor de bescherming geniet van artikel 8 EVRM, net zoals de kinderen die tevens de bescherming genieten van de rechten voorzien in het Kinderrechtenverdrag.

De kinderen zijn hier geboren, hebben hier al hun belangen.

België is hun land van herkomst.

De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig gemotiveerd, steunt niet op de juiste feiten, schendt bijgevolg de aangehaalde artikelen evenals het proportionaliteitsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

De bestreden beslissing schendt dan ook de bepalingen van het Europees Vestigingsverdrag."

De verzoekende partij betwist niet dat haar eerste huwelijk, op grond waarvan zij een verblijfsrecht verkreeg, nietig werd verklaard door de rechtbank van eerste aanleg en dat de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg werd bevestigd in beroep.

Aldus blijkt dat het vaststaat dat de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van een schijnhuwelijk. Artikel 74/20, § 2 van de vreemdelingenwet laat de verwerende partij toe om een verblijfsrecht in te trekken indien er sprake is van fraude, waaronder een schijnhuwelijk

De verzoekende partij wijst echter op haar gezinsleven. Ze betoogt dat het hele gezin op het Belgische grondgebied verblijft en dat zij van 2005 tot 2012 gemachtigd was om in het Rijk te verblijven. De beslissing maakt een einde aan haar verblijf en aan het verblijf van haar kinderen, terwijl haar echtgenoot nog verblijfsgerechtigd is. Zodoende meent ze dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd miskend door geen rekening te houden met haar gezinsleven.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er echter volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen.

Van een schending van artikel 8 van het EVRM is evenmin sprake. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat het voortbestaan van het gezinsleven en privéleven van de verzoekende partij onder druk komt te staan. De gezinsleden worden geenszins van elkaar gescheiden ingevolge de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert immers uitdrukkelijk: *"de beslissing voor betrokkene en haar gezinsleden is echter niet vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten.(...) Daarenboven krijgt de betrokkene en haar gezin, indien zij dit wensen, op deze manier de mogelijkheid om een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van een andere, correcte, rechtsgrond."* Daar waar de verzoekende partij aanstipt dat het EHRM overweegt dat de uitwijzing van een vreemdeling zijn recht op eerbied van zijn privéleven aantast, dient hierbij herhaald te worden dat er in casu geen sprake is van een uitwijzing.

Een schending noch van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22bis van de Grondwet kan worden aangenomen. Evenmin is er sprake van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het verdrag voor de Rechten van het Kind, merkt de Raad op dat dit internationaal verdrag geen directe werking heeft.

Het betoog van de verzoekende partij, dat er verkeerdelijk van uitgaat dat zij zal worden uitgewezen, laat niet toe te besluiten tot een schending van het zorgvuldigheids-, proportionaliteits- of redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU